

OHNISKO

Počítame s vami...

SLOVO KAZATEĽA
Dar Ježišovi

november – december 2018

ŽIVOTNÝ PRÍBEH
Bol som darebák a potom troska

PRE MLÁDEŽ
Koinónia očami mládeže

TÉMA
Vrát'me Vianociam pravú tvár

Dar Ježišovi

Prečítajte si texty: Mt 1,18-24; 2,1-12; 2,13-23 a Lk 2,1-20.

Čo väčšine ľudom bez ohľadu na vierovyznanie napadne pri slove **Vianoce**?

Zrejme to budú slová ako: darčeky, stromček, dobré jedlo, rodinná pohoda, vianočné rozprávky, oddych (konečne!).

Čo viacerým ľudom napadne pri slovnom spojení **kresťanské Vianoce**?

Možno: malý Ježiško (Betlehem), Ježiš sa narodil presne o polnoci z 24. na 25. decembra, polnočná omša, kresťanský film o narodení Pána Ježiša, traja králi, betlehemska hviezda...

Keby sme sa ale pozreli do Biblie a do histórie, zistili by sme zaujímavé fakty:

- Ježiš sa určite nenarodil 25. decembra roku 0.
- Betlehemska hviezda možno vôbec nebola hviezdou.

- Traja králi zrejme neboli králi a asi ani neboli traja.

- Kresťanské Vianoce sa slávia až od 4. storočia a pôvodne nahradili iba vtedajšie pohanské sviatky.

- Keby sme dali z Vianoc preč všetko nebiblické, nebol by ani stromček, ani štedrovečerná večera, ani darčeky, ani vianočné rozprávky. Ostalo by toho strašne málo – ale kľúčové: Príbeh o tom, že „*Boh tak miloval svet, že dal svojho jednorodeného Syna, aby nik, kto v Neho verí, nezahynul, ale mal večný život*“ (Jn 3,16).

Máme teda vôbec sláviť Vianoce? Sú náboženské skupiny, ktoré si hovoria kresťanské, a pritom – neoslavujú Vianoce (je to podľa nich nebiblické). Ak sláviť, tak ako? Mám vyhodit stromček a všetko nebiblické? ÁNO, môžeme a máme sláviť a nemusíme ani vyhodit stromček, ani televízor a môžeme si navariť aj kapustnicu, na ktorú sa už teraz teším (a týmto pozdravujem moju mamu...). Potrebujeme sa ale zamerať na to, čo je kľúčové, a prehodnotiť význam toho, čo nie je dôležité.

Dôležité, resp. nedôležité skutočnosti:

- **Vianoce nie sú o darčekom** – aj keď Biblia spomína dary: dary mudrcov, ktoré mali prorocký rozmer (Ježiš je kráľ, prorok a kňaz a v prvom

rade Spasiteľ); dar Otca ľudstvu – Jeho Syn (Jn 3,16). To ale neznamená, že si teraz nemáme dávať dary.

- **Vianoce nie sú ani o jedle a večeri** – i keď jedným z obrazov spoločenstva s Bohom je spoločné jedenie (Zj 2,20) a spoločná (štedrovečerná) večera môže byť hlbokým spoločenstvom pre rodinu, v ktorej centre je Pán.

- **Vianoce nie sú o rodine ani o rodinnej pohode** – Dnes sa v spoločnosti veľmi pretláča presvedčenie, že „Vianoce sú o rodine“. Je to najzákernejšie klamstvo o Vianociach. Toto presvedčenie deprimuje milióny ľudí po celom svete, ktorí počas Vianoc nebudú môcť byť v kruhu rodiny (rozvedení, starí ľudia, siroty...); vytláča z centra Pána Ježiša a Jeho narodenie. Treba si uvedomiť, že biblický príbeh Vianoc bol o všetkom možnom, len nie o rodinnej pohode (okolnosti Ježišovho počatia, cesta do Betlehema, hrozba smrti od Herodesa, útek do Egypta...). Je ale dobre, keď rodina môže byť počas Vianoc spolu – môže to byť čas spoločných rozhovorov, modlitieb a zamýšľania sa nad tým, čo pre nás urobil Boh.

My sa počas Vianoc potrebujeme zamýšľať nad tým, čo je kľúčové, a to je, ako som už spomenul, že „*tak Boh miloval svet...*“ (Jn 3,16). Pán Ježiš sa narodil, resp. prišiel na túto zem „*hľadať a spasit', čo bolo zahynulo*“ (Lk 19,10).

To, čo je potrebné, aby sa Vianoce pre nás nestali iba niekoľkodňovým časom oddychu (alebo zhonu), rodinnej pohody (alebo hádok), prejednávania sa, ale niečím, čo môže mať dopad na celý náš život (a večnosť), je: „*I vošli do domu, uvideli dieťaťko s matkou Máriou, padli na tvár a klaňali sa Mu. Potom otvorili svoje klenotnice a obetovali Mu dary: zlato, kadidlo a myrhu.*“ (Mt 2,11)

Je dôležité, aby sme urobili to, čo mudrci: aby sme padli na kolena, na svoju tvár, a dali Ježišovi dar. Nie, nemusíme ho kupovať. Darujme Mu samých seba: svoj život, svoje srdce, svoje sny a túžby. Nech sa On stane naším Kráľom, Kňazom, Prorokom a Spasiteľom! Nie iba na Vianoce, ale na celý život.

Štefan Rendoš

100 rokov od ukončenia 1. svetovej vojny v Európe

(Tlačové vyhlásenie k rozoslanému posolstvu pokoja)

Protestantské cirkvi predkladajú svoj prvý spoločný mierový dokument.

„Veď kto chce milovať život a vidieť dobré dni, nech... hľadá pokoj a usiluje sa oň.“ (1Pt 3,10n)

Protestantské cirkvi v Európe po prvýkrát podávajú spoločné stanovisko k ukončeniu prvej svetovej vojny a jej následkom. Pod motom „Spoločné pamäti“ vydali spoločný „mierový dokument“, v ktorom spomínajú na koniec prvej svetovej vojny a na jej ťažké dedičstvo. So sebakriticko-kritickou retrospektívou chcú prispieť k budovaniu spravodlivých štruktúr. „Vzhľadom na ničivé a dlhodobé dôsledky vojny si cirkvi uvedomujú význam svojho záväzku zasadzovať sa za mier a predchádzať civilným konfliktom“, ako to zaznamenáva dokument z 8. valného zhromaždenia Spoločenstva protestantských cirkví v Európe (GEKE), ktorý bol prijatý 16. 9. 2018 v Bazileji.

Skúsenosti a postoje cirkví sú také rozdielne ako krajiny, v ktorých sa nachádzajú. O to pozoruhodnejšie je, že GEKE našlo spoločnú reč a zaujíma *spoločný postoj* k otázke viny, úlohe zmierenia, problematike migrácie a menšín a k výzve demokracie a civilnej spoločnosti. Je to výraz jednoty v zosúladenej rozmanitosti. Protestantské cirkvi sa zhodujú, že sa budú usilovať o vzájomný dialóg a v spoločnosti, v ktorej žijú, sa budú slobodne vyjadrovať.

Územné zmeny a posuny hraníc, rozpadajúce sa multietnické impériá a novovznikajúce štátne útvary viedli v Európe a na Blízkom východe k novej nespravodlivosti a zavrnutiu s dodnes trvajúcim obrovským dosahom, ako to uvádza GEKE. Prostredníctvom mierových zmlúv nebol pred 100 rokmi nastolený žiadny

mier. Avšak cirkvi si uvedomujú, že „dnes je celosvetová politická situácia veľmi odlišná od tej pred 100 rokmi“. No pri pohľade na prvú svetovú vojnu vidia otázky a výzvy, „ktoré sa za uplynulých 100 rokov síce opakovane objavovali, ale sotva boli vyriešené“. Následky vojny sú v niektorých krajinách dodnes podprahové a nepriamo prítomné, uvádza sa v dokumente. Pri *otázke viny* sa sebakriticky pýtame, kde cirkvi nekriticky vnímali nadšenie pre vojnu alebo ho dokonca podporovali či spolupodnecovali. Alebo kde boli cirkvi väzňom ducha doby, že politický systém legitimovali ideologicko-teologicky. *Práva menšín* sú dodnes témou najmä v strednej, južnej a východnej Európe. Cirkvám v diaspóre tam často prischne úloha ochrániť nielen konfesijnú, ale aj kultúrnu identitu svojich členov.

Útek a migrácia po prvej svetovej vojne s až do 9,5 milióna vysídlenými a presídlenými ľuďmi sú vnímané ako epochálna udalosť, presne tak ako súčasný „príliv utečencov“ v Európe. Vyžaduje sa „spoločná európska politika založená na hodnotách dohovorov o ľudských právach a utečencoch“. A každý, kto by chcel zabrániť migrácii, „nemôže sa pritom vyhnúť otázke, ako dnes naša európska hospodárska, obchodná a agrárna politika prispieva k migrácii z iných častí sveta a regiónov do Európy“. *Cirkvi sú vyzývané, aby zachovávali túžbu po mieri a zmierení a podporovali demokraciu a právny štát posilňovaním ich postavenia na všetkých úrovniach foriem vlády*. Spoluutváranie tohto procesu môže zrkadliť prorocké slovo: „Usilujte sa o blaho mesta... pretože od jeho blaha závisí aj vaše blaho.“ (Jer 29,7) Pri príležitosti výročia ukončenia 1. svetovej vojny sú protestantské cirkvi v Európe vyzývané, aby v príhovorných modlitbách mysleli na tento koniec vojny.

prel. Mariana Kušiaková

Bol som darebák a potom totálna troska

Volám sa Roman Hošek a mám 43 rokov. Pochádzam z Příbrami. V súčasnosti žijem so svojou ženou a dvoma deťmi na južnej Morave. Rád by som sa s vami podelil o to, čo som v živote prežil, najmä o to, ako som spoznal Boha.

Nie som z kresťanskej rodiny. Moji rodičia sa rozviedli, keď som mal štyri roky. Mal som jedného súrodenca (brata), ktorý bol o dva roky starší. Z nás dvoch bol on tým rozumnejším. Bol som normálny chlapec. Mal som tiež otčima, ktorý sa nás ujal, keď sa mama odsťahovala od otca. Bol baníkom. Po tom, ako sa mu stal úraz, začal pracovať ako čašník a tak podobne. Skrátka – po krčmách. Veľa pil a bol agresívny. Mamu občas aj zmlátil a my sme s tým nemohli nič robiť. Bola to katastrofa. Zo škôlky som utekal a v škole som mal problémy už od prvej triedy. Takže detstvo nič moc. Napriek tomu, že som inteligentný, škola bola pre mňa utrpením. Jediné, čo ma bavilo, bola výtvarná výchova. Mal som veľký talent, čo sa týka umenia. Ten som tiež využil. Mal som averziu voči autoritám a vždy som mal svoj rozum. To, samozrejme, vedie u dieťaťa k zlým koncom...

V desiatich rokoch som začal fajčiť a v dvanástich piť alkohol. To sme už boli s mamou sami bez otčima. Pre mňa to znamenalo úplnú slobodu, pretože mama na nás nemala čas, keďže pracovala na tri zmeny. V škole som prepadol, lebo som kašlal na učenie. Bavilo ma flákať sa vonku s kamošmi a fajčiť. Občas som sa opil, ale nie zasa tak moc. Učil som sa za murára a to ma tiež nebavilo, tak som chodil stále poza školu. V pätnástich rokoch som začal kradnúť a skončil som vo väzbe. Tam som spoznal, aké to je, byť darebákom. Štyri mesiace som tam pobudol a dostal som podmienku. Potom som v nekalostiach pokračoval ďalej. Nasledovala polepšovňa a v osemnástich zasa basa. Nakoniec som vo väzení strávil spolu

3 roky. Nikdy som skutočne neoľutoval, čo som urobil.

Počas posledného trestu sa so mnou rozišlo moje dievča, a tak som začal brať pervitín. Bolo to príjemné. Zrazu som mal úžasné pocity, a pritom mi stačilo len si pichnúť. Nemusel som nič riešiť, všetko mi bolo jedno. Myslel som si, že to takto bude stále. Keď ma pustili, pokračoval som v tom ďalej a bral som čím ďalej, tým viac. Moja závislosť sa prehlbovala. Päť rokov som experimentoval so všelijakými drogami a nič ma od toho nedokázalo odradiť. Väčšina mojich kamarátov a vrstovníkov brala tiež, tak prečo ja nie. Po piatich rokoch experimentovania som bol úplne závislý od pervitínu a alkoholu. Niekoľkokrát som sa predávkoval, až som bol úplne na konci svojich síl. Psychicky aj fyzicky totálna troska. Vtedy som si myslel, že umieram; že mi už niet pomoci. Jedného dňa som skolaboval priamo na ulici. Nejakí ľudia to uvideli a zavolali záchranku. Skončil som v nemocnici. Robili mi rôzne vyšetrenia, ale nič nezistili. Ani doktori nevedeli, čo mi je, a nedokázali mi pomôcť.

Chcel som žiť. Už som vlastne nebral žiadne drogy min. rok, ale moje telo a myseľ ma prestali počúvať. Mal som 26 rokov a bol som totálne unavený a vyčerpaný z toho mizerného života, čo som mal za sebou. Jedno poobedie, keď som ležal na posteli v nemocnici a čakal na smrť, počul som tichý, ale zreteľný hlas. Nebola to halucinácia. Bol som vydesený a bál som sa smrti a ten hlas bol taký pokojný a láskavý. On ma poznal po mene a povedal mi: „*Neboj sa, ty budeš žiť.*“ Bolo to také krásne... To bola nádej. Semienko nádeje a života. Môj zdravotný stav sa ale nijak nezlepšil. Bol som na tom tak zle, že som nemohol ani chodiť. V nemocnici ma vozili na invalidnom vozíku. Doktor mi navrhoval liečbu v ústave, a tak ma z nemocnice odviezli rovno do psychiatrickej liečebne. Moc veľkú radosť tam ale zo mňa nemali. – Nemohol som chodiť, a to sa im veľmi nepáčilo. Dostával som injekcie B12, aby som nabral silu. V noci som

veľa nespál; stále som mal hrozné stavy úzkosti. Mal som pocit, že keď zatvorím oči a zaspiem, tak sa už nezobudím; prestanem dýchať a moje srdce prestane biť. Bol som zúfalý. Predstava, že by som ešte niekedy mohol chodiť a žiť ako normálny človek, neexistovala. Stále som mal pocit, že je to trest, že si to zaslužím za to, ako som žil. Asi to tak bolo. Zdalo sa mi, že aj pacienti, čo vtedy mali min. 60 rokov, sú na tom lepšie ako ja. Obdobie, ktoré som strávil v ústave, pripadalo mi ako večnosť. Myslel som si, že tam už zostanem – alebo zomriem. Po dvoch mesiacoch som začal pomaly chodiť. Jediná aktivita, pri ktorej som mal pocit, že nie som stratený, bola arteterapia. Maľoval som, ako nikdy predtým. Farby ma upokojovali. Predtým som farbami veľmi nemaľoval.

V liečebni som stretol človeka, ktorý zažil niečo podobné ako ja a na nejaký čas sa z toho dostal. Bolo na ňom niečo zvláštne; to som spoznal na prvý pohľad. Mal to, čo ja nie. Mal v sebe pokoj. Povedal mi, že verí v Boha, a ja som na to odpovedal, že mi to je jedno. Myslel som si, že to všetko musím zvládnuť sám, bez pomoci. Bol to môj najlepší kamarát. Občas mi rozprával o Bohu a tiež o Teen Challenge, kde pracoval, kým do toho zasa padol.

Predstava, že by som sa liečil v programe Teen Challenge, ma veľmi nelákala. Vážil som si ho, pretože dokázal to, čo sa mne zdalo nemožné. Povzbudzoval ma svojím optimizmom a svojou vierou. Nevedel som, že práve viera mu pomohla prekonať závislosť a vyrovnať sa s minulosťou. Skoro som mu závidel. Začal som tiež hľadať nejakú pomoc v duchovnom svete, ale nič nefungovalo. Budhizmus, hinduizmus, proste nič. Čítal som rôznu duchovnú literatúru, okrem Biblie. Vlastne som nehľadal žiadne náboženstvo.

Keď sa blížil čas ukončenia liečby, vedel som, že musím niečo so sebou urobiť, ale nevedel som čo. Išiel som domov do Příbrami za mamou, ale tam som ostať nemohol. Videl som ľudí, s ktorými som chodil na pivo, ale už to

pre mňa nič neznamenalo. Ten život bol preč. Rozhodol som sa zmeniť svoj život a začať úplne od začiatku. Išiel som do Plzne, aby som tam nastúpil do programu Strediska kresťanskej pomoci (SKP). Nemal som žiadnu predstavu o tom, čo ma čaká. Začiatok bol ťažký, ale keď som videl tých chalanov, ako ich to zmenilo, mal som nádej. Moje nočné stavy úzkosti pretrvávali. Ostatní sa za mňa modlili. Nechápal som to, nebol som predsa veriaci. Bol som rozhodnutý prejsť programom bez toho, aby som uveril. Chodili sme povinne na bohoslužby do Maranathy. Bolo to príjemné. Ale moje rozhodnutie neuveriť bolo silné. Po nejakej dobe som sa už chcel toho nočného strachu zbaviť. Čítal som Bibliu a evanjelium. Chcel som vedieť, či Boh existuje; chcel som to pocítiť, ale zároveň som mal z toho strach. Myslel som si, že keď sa tej nočnej tiesne vzdám a Boh ma uzdraví, zomriem. Nič iné som nemal, iba tie úzkosti.

Rozhodol som sa a vyznal som Ježiša ako svojho Pána a Spasiteľa. Urobil som to písomne, slovami by som to nedokázal, ale bola to zmluva medzi mnou a Bohom. Od tej chvíle sa začali diať v mojom živote zvláštne veci. Po štrnástich dňoch som prestal mať tie stavy úzkosti a konečne som spal pokojne celú noc. Učil som sa verše naspamäť. Bavilo ma čítať Bibliu. Páčilo sa mi hovoriť o Bohu a chodiť do zhromaždenia. Práca mi robila radosť. Pracoval som, ako keby mi nikdy nič nebolo. Cítil som, že môj mozog sa začína uzdravovať a telo tiež. To bol začiatok môjho nového života s Bohom. Cítil som sa skvele. Život pre mňa začal mať konečne zmysel. Program som dokončil v Šluknove. Spoznal som veľa ľudí, ktorých si vážim a mám ich naozaj rád. Boh mi dal viac, než som čakal. Nejaký čas som pracoval v Teen Challenge ako dobrovoľník, ale služba ľuďom je veľmi náročná, a tak som po pol roku komunitu opustil a vrátil som sa späť do Plzne. Boh mi dal dar slúžiť druhým a tiež som sa naučil hrať na gitare. Mal som veľkú túžbu chváliť Boha v zbere a po nejakej dobe som sa stal členom chváliaceho tímu v Maranathe. Po mnohých neúspechoch

s hľadaním práce som dostal miesto v komunite ako pracovník. To bolo pre mňa super; mal som pocit naplnenia a Boh mi v tom žehnal. Mohol som robiť všetko, po čom moje srdce túžilo, pokiaľ to bolo v súlade s Božou vôľou. Chodil som na skupinky s vysokoškólakmi, chválil som ako o závod, prasto rozprávka.

Túžil som tiež mať rodinu. Bohužiaľ, mal som hepatitídu typu C, čo je choroba, ktorá sa len veľmi ťažko lieči. Liečba je veľmi nepríjemná a je to veľká záťaž, ako pre telo, tak i pre psychiku. Pravdou je, že psychicky som nebol úplne zdravý, a tak liečba bola pre mňa veľkým rizikom. Do úvahy pripadalo aj nebezpečenstvo samovraždy a veľkých depresii. Napriek tomu som do toho išiel. S Bohom sa dá zvládnuť i nemožné. Mal som veľkú motiváciu v podobe mojej priateľky, ktorá mi tiež veľmi pomáhala, aby som tomu všetkému dokázal vzdorovať. V Maranathe sa za mňa modlili celý rok, každý deň. Nemyslieť príliš na seba a slúžiť mi pomáhala. Modlil som sa za svoju budúcu ženu a za to, aby som to všetko vydržal. Po roku som dokončil liečbu a bol som zdravý. Potom som sa oženil a rok nato sa nám narodil syn František. To bol môj ďalší splnený sen. Pracoval som ako pracovník v sociálnych službách v Pointe 14, čo je bývalé SKP Plzeň. Začal som študovať na umeleckej škole, ale nakoniec som to vzdal. Práca a rodina je náročná služba. Zažíval som i pády a prehry ako každý normálny kresťan. Napriek tomu viem, že ma Boh nikdy neopustil a neopustí, a to je niečo, čo som nikdy nemal, myslím v minulosti. Nemohol som už ďalej pracovať v sociálnych službách, pretože je to pre mňa dosť náročné, a tak sme sa presťahovali na Moravu. Zažil som ďalšie pády a musel som čeliť mnohým problémom. Nič nie je tak, ako si to človek naplánuje. Človek mieni a Boh mení. Musíme trpieť, aby sme sa naučili trpezlivosti. Občas ale prichádza i radosť a požehnanie, lebo Boh je dobrý a láskavý.

Moja žena je mojou veľkou oporou už

9 rokov a Boh nám stále žehná. Bohužiaľ, mojej žene diagnostikovali sklerózu multiplex, čo nie je veľmi povzbudivé. Napriek tomu sme sa rozhodli mať ešte jedno dieťa, a tak sa nám narodila dcéra Klárka. Mať statočnú ženu je veľký dar a ona je statočná. Život so mnou nie je jednoduchý, ale napriek tomu si ma vzala a máme spolu dve krásne a zdravé deti. Keď som s nimi, som šťastný. To je to požehnanie, čo som ani nečakal. Nezaslúžim si byť otcom a ešte k tomu byť šťastným. Satan na to nezabúda a stále sa ma snaží zraziť a nahlodať mi myseľ.

Pred niekoľkými rokmi môj brat zomrel na rakovinu. Stalo sa to v priebehu jedného mesiaca, ani som sa s ním nestihol rozlúčiť. Znova som prežil veľkú bolesť v srdci a bezmocnosť, nemohol som mu pomôcť. Modlil som sa za neho a prosil som Boha o uzdravenie pre neho, ale nič sa nestalo. Myslím si, že Boh má pre každého svoj plán, a tak som to nakoniec prijal. Niektoré veci v živote nie je možné zmeniť, ani keď veľmi chceme. Boh dokáže utíšiť každú bolesť a uzdraviť každú ranu. Učím sa žiť a všetko, čo mám, odovzdávať Bohu. Nie je to ľahké, ale srdce tak ostane čisté a nezlomené. Viem, že budem padať, ale vždycky je možnosť znova vstať. Mám sa o koho oprieť: Toho, ktorý ma nikdy neopustí. On zvíťazil i nad smrťou, nemusím sa báť ničoho zlého, pretože Pán Ježiš je so mnou.

A čo na záver? Božia vôľa je mocnejšia ako ľudská a nakoniec, i keď zabľúdím, znova ma Boh dovedie späť na správnu cestu, ale srdce pre Neho treba mať stále otvorené.

O tom, ako Pán Boh miluje a zachraňuje človeka

„Som síce biedny a úbohý, ale Pán na mňa myslí. Ty si moja pomoc a záchrana, môj Bože, neváhaj!“ (Ž 40,18)

Toto vyznanie kráľa Dávida je veľmi podobné vyznaniu jedného človeka, o ktorého životný príbeh by som sa v krátkosti rád podelil.

S bratom Dušanom Živickým sa poznám sedem rokov. Po prvýkrát sme sa stretli na Evanjelickej teologicko-pedagogickej fakulte UK v Bratislave, kde som študoval. Mali sme jeden zaujímavý seminár, na ktorý naša vyučujúca pozývala zaujímavých ľudí so zaujímavým životom. Keď medzi nás prišiel Dušan a hovoril o tom, že je bývalý alkoholik a fajčiar, priznám sa, že ma jeho otvorenosť, úprimnosť a autenticnosť oslovili natoľko, že som hltal každé jeho slovo. Hovoril veľmi pekne a pútavo.

Spriatelili sme sa. Dušan ma ako študenta teológie často pozýval na ich klubové stretnutia AA (anonymných alkoholikov), kde som mal možnosť spoznať aj iných abstinujúcich ľudí, z ktorých mnohí zverili svoj život Bohu. Tieto stretnutia boli veľmi zaujímavé a pre mňa a moju súčasnú profesiu obohacujúce a podnetné.

Už dávnejšie som Dušanovi sľúbil, že keď budem farárom, pozvem ho do zboru. Veľmi sa potešil, ale mal podmienku, aby to bolo 1. augusta, pretože vtedy má meniny Božidara, a že to, o čom bude hovoriť, je predovšetkým veľkým Božím darom. Keďže však tohto roku bola 1. augusta streda a v stredu bohoslužby nie sú, v nedeľu 5. augusta 2018 sme ho privítali na našich bohoslužbách. Poslúžil nám svojím svedectvom a osobnými skúsenosťami, ktoré ho sprevádzali na jeho neľahkej ceste životných

zápasov a kríz spojených s pitím alkoholu a fajčením.

Vo svojom svedectve nám hovoril o svojich sklonoch k užívaniu alkoholických nápojov, ktoré dosiahli svoju métu až na Prednej Hore, kde sa musel niekoľko mesiacov liečiť. V rámci tohto liečenia mal Dušan veľký problém s rozprávaním a delením sa o svoj život a ďalšiu budúcnosť. Teraz je veľmi zhovorčivý a s nadšením a entuziazmom radí aj iným ľuďom, ktorí majú podobné sklony ako kedysi on, aby to nerobili, a predišli tak možnému životnému pádu a riziku smrti.

Dušan s pokorou v srdci vyznal, že ten veľký Boží dar mu umožnil, aby z bahna hriechu a špiny mohol vyjsť nový človek s čistou myslou a jasným cieľom do budúcnosti. Neraz bol svedkom toho, ako mnohí jeho priatelia, ktorí dlho abstinovali, prepadli recidíve. No on sa pevne držal Pánovej ruky, od ktorej bol a stále je závislý.

Dnes je to presne 44 rokov, čo abstínuje, a 37 rokov, čo nefajčí. To je ohromná Božia vec, ktorá toto dokázala.

Dušan je obľúbený medzi mnohými ľuďmi. V minulosti už prijal pozvania na rôzne besedy, prednášky, lekárske či bohoslovecké fakulty, aby študentom a mladým hovoril o tom, čo sám zažil a čím prešiel. Jeho život je plodný. Denne sa zúčastňuje mnohých klubov, aktivít a stretnutí. Neustále na sebe pracuje, aby sa posúval vpred a nezradil Toho, kto mu pomohol.

Bratovi Dušanovi Živickému sa chcem v mene nášho zboru srdečne poďakovať za náštevku a službu svedectva. Do ďalších dní mu prajeme všetko len to najlepšie, veľa zdravia, radosti, lásky, porozumenia a najmä hojnosť Božieho požehnania a neustále sprevádzanie Svätým Duchom; aby i naďalej mohol verne a ochotne slúžiť tým, ktorí to potrebujú, a svedčiť o tom, ako Pán Boh miluje a zachraňuje človeka.

Ivan Lukáč

Vráťme Vianociam pravú tvár

Deti patria nepochybne k najvernejším fanúšikom Vianoc. V ich predstavách sa totiž Vianoce spájajú s vyzdobeným stromčekom a, samozrejme, pod ním musí byť množstvo darčiekov, krásne zabalených v škatuliach, previazaných stuhou. Ak hovoríme o Vianociach, nemôžeme prehliadnuť množstvo reklamných ťahov vo veľkých supermarketoch, kde z každého kúta a každej police na nás pomaly vyskakujú veľa vianočných ozdôb či čokoládových figúrok už od konca septembra. A v decembri stretávame davu upachtených nakupujúcich s veľkými nákupnými košíkmi, len aby nezmeškali svoje sľubované a avizované nákupné zľavy. Zo všetkých kútov počujeme melódiu s vianočnou atmosférou, ktorá by mala do tempa akože spomaliť.

Pre väčšinu ľudí sú Vianoce významným sviatkom roka, keď si rodina posadá k štedrovečernej večeri, spievajú sa koledy, rozbaľujú sa darčeky, navštevuje sa rodina, popíja sa punč. V kostoloch tradičná polnočná bohoslužba, v rodinách stoly prehýbajúce sa od jedál, cukroviniek, ale i od alkoholu. Pre niektorých je to dokonca nepísaná príležitosť, či akýsi impulz piť viac než inokedy, a čo hrdlo ráči. Toto je tvár dnešnej doby a sveta, v ktorom žijeme. A my veriaci, o ktorých Písmo hovorí ako o Božích deťoch, sme súčasťou tejto doby; žijeme v nej a nedá sa nikdy nereagovať, dať si klapky a nevšimáť si atmosféru okolo seba. V Písme nečítame nič o vianočných radovánkach, vyzdobenom vianočnom stromčeku, o rozbaľovaní darčiekov. Trochu sa chcem pozastaviť tu, pri darčekom. My sme už totiž dostali ten najvzácnejší Dar.

Dar v podobe Pána Ježiša a viery v Neho, v Jeho slovo. A to raz a navždy, nielen na čas vianočný, čiže raz do roka, ale na ten každodenný, presahujúci hranice ľudského zmysľania a chápania. Túžim žiť tak, aby som tento Dar nezanedbala; aby mi nikdy nezovšednel. Túžim po tom, aby ten Boží pokoj „prevyšujúci každý ľudský rozum“ (Flp 4,7), ktorý svet nemá a nepozná, mohol prúdiť aj cezo mňa; každý deň, nielen v tento čas. Už dávno som pochopila, že ja svet nezmením. Ale ak chcem niečo zmeniť, musím začať v prvom rade od seba.

Ako teda môžeme vrátiť Vianociam pravú tvár? Tak, že budeme žiť, aby sme tie Vianoce mali každý deň svojho života. Aby sme si všetci uvedomili, že tam v jasličkách pred viac ako dvetisíc rokmi prišiel na tento svet Kráľ a Pán: ako bezbranný, v podobe človeka, no v skutočnosti to bol, je a vždy bude Kráľ a Pán. Jemu patrí všetka vláda a moc na nebi i na zemi.

Aby ľudia v našom okolí videli a vnímali cez nás a cez naše slová, skutky, že „Boh je s nami“, ako to píše Božie slovo v Zachariášovi (8, 23; Roháčkov preklad): „*Takto hovorí Hospodin zástupov: V tých dňoch to bude, že sa chopia desiaty mužovia zo všetkých jazykov národov, že sa chopia krídla rúcha muža Žida a povedia: Nože, nech ideme s vami, lebo sme počuli, že je Boh s vami.*“

Renata Mihoková

Autorka je členkou farnosti ECM Trnava, spolupracovníčkou v diakonii a má titul bakalár v odbore slovenský jazyk a literatúra na filozofickej fakulte.

Do redakcie sme dostali ohlasy na posledné dvojčíslo september – október 2018. Veľmi nás potešili a dodali chuť do ďalšej redakčnej práce. Boli to reakcie najmä sestier, a to nielen z našej cirkvi, ale aj z CB, CASD a zo zahraničia: z ECM v Srbsku.

Prečítala som celé Ohnisko a najviac sa mi páčil článok sestry Anky Gajdošovej s názvom Keď sa stráca nadšenie. *Anka B.*

Zaujal ma hlavne príbeh Božie mená v mojom živote. Obsah mi veľmi rezonoval, pretože s týmto poznáním sa môžem v príbehu svojho života stotožniť aj ja. *Janette*

Posledné dvojčíslo sa mi páčilo, pretože obsahovalo články na rôzne témy. *Vlasta*

A ešte jeden starší ohlas z marca ☺: Ohnisko marec – apríl 2018 je asi najlepšie, aké som kedy čítala; veľmi ma ním Pán Boh povzbudil. *Rebeka*

Ďakujeme za všetky úprimné slová a veríme, že i naďalej bude Ohnisko pre čitateľov povzbudením do života.

za redakčnú radu Milena Belková, šéfredaktorka

Ľud viery nesie Božiu lásku

Milí súrodenci v Pánovi Ježišovi, použijem slová známej staršej duchovnej piesne: „*Predtým k sebe cudzí, / dnes sme rodinou, / blízki sme sa stali / krvou Kristovou...*“

Som rada, keď sa v našom cirkevnom časopise Ohnisko dočítam o mnohých udalostiach, ktoré zažívame veľaokrát aj spolu vo veľkej rodine; v cirkvi ECM, ktorá je Kristova. V poslednom dvojčíslu ma veľmi dojala svedectvo mladej sestry Lucky zo zboru Bratislava-Staré Mesto, keď písala, že je šťastná, keď môže slúžiť druhým a urobiť ľuďom radosť. Nasledovania hodné! Ďakujem Bohu za mnohé akcie, ktoré sme spolu prežívali a ktoré boli pekne v Ohnisku vymenované od roku 2000. Niektorých som sa mohla osobne zúčastniť a niektorí z Vás ma povzbudili na ceste viery za Pánom Ježišom. Ďakujem. Počas štúdia kurzu pre lai-

kov modulu A a B som v brožúre Průvodce čítala, že v živote cirkvi má každý z nás veľkú úlohu.

Dobrovoľne sme sa pripojili k ľudu viery, ktorý po stáročia utvára Cirkev tým, že nesie Božiu lásku iným. Pán Boh nás povolal; sme súčasťou Kristovho tela, aj keď sme rozdielni. Dostali sme rozličné duchovné dary; sme rôzne obdarovaní, aby sme mohli pomáhať iným a prejavovať svoju vieru v službe. Nik nemá všetky dary, preto sa navzájom potrebujeme. Boh nás vytrhol z moci temnoty a premiestnil do kráľovstva svojho Syna (Kol 1,13), kde zakúsime celoživotnú premenu, začo môžeme ďakovať spolu, spojení v mene a láske nášho víťazného Baránka, Pána Ježiša Krista, ktorému patrí sláva a moc.

Elena Tagajová

Koinónia očami mládeže

23 mládežníkov z celého Slovenska sa od 2. do 4. novembra 2018 spoločne stretlo na víkendovke, ktorá sa konala na Chate pod Hrbom neďaleko Ľubietovej. Hlavnou témou bola koinónia (spoločenstvo). V malých Wesleyho skupinkách sme rozoberali, ako chápeme tento pojem, čo pre nás znamená, ako funguje spoločenstvo v našich cirkvách a akým spôsobom by sme sa mohli viac a spoločne priblížiť k Bohu. Okrem večerov plných spoločného uctievania Boha, vďačností a svedectiev o tom, ako Boh zázračne koná v našich životoch, vydali sme sa spoločne na Hrb – geografický stred Slovenska, kde sme Pánovi poďakovali a vzdali chválu. Okrem toho sme spolu trávili čas hraním spoločenských hier a spoznávaním sa pri debatách alebo pri dobrom jedle, ktorého na chate bolo dostatok. Mohli sme si byť oporou a stráviť tento drahocenný čas s ostatnými sestrami a bratmi, ktorých možno nestretávame tak často. Celú víkendovku pripravil a viedol brat Pablo Absolon, ktorému patrí za všetky starosti veľká vďaka.

Mari Bučányová

Ohlasy z víkendovky

Adam: Víkendovka bola perfektná. Veľmi sa mi páčila.

Jožko: Páčila sa mi atmosféra, krásne počasie, výhľad, hory. Páčili sa mi aj Števove aktivity; keď ma štyria niesli a vďaka tomu som pochopil, čo chcel Števo povedať príbehom o uzdravení chromého.

Veronika: Bola som prvýkrát na takomto stretnutí. Páčila sa mi turistika a to, že som spoznala nových ľudí. Celkovo sa mi páčil celý víkend. Po viacerých rokoch som znovu počula o Bohu. Bude mi to chýbať a chcela by som ísť aj na ďalšie stretnutie, hoci neviem, kedy bude.

Martinka: Mne sa veľmi páčila téma, výlet, miesto.

Marek: Aj mne sa veľmi páčilo. Jedna sestra nám pomáhala s malým synčekom, to sa nám tiež páčilo.

Andrej: Rád som sa zúčastnil víkendovky; prežil som tu spoločenstvo ako rodinu. Bol som na správnom mieste. Som rád, že som mohol viac spoznať známych a trochu spoznať nových ľudí.

Julka: Páčili sa nám ľudia, ktorí tu boli, a starostlivosť o nášho syna Timka.

Paša: Bolo dobré Slovo, dobré kázne, aj Wesleyho skupinky boli výborné.

Zuzka: Som veľmi vďačná za krásny spoločný čas v úzkom spoločenstve na malebnom mieste uprostred nádhornej slovenskej prírody, kde sme priamo v srdci Slovenska v jednote vyvýšili Božie meno nad našou krajinou.

Nikdy sa nevzdávaj!

V októbri sa štvorica ľudí (Pablo, Miška, Andrej, Milena) vydala na dvojdnú cestu: do Dolného Kubína na mládežnícku akciu Fusion a do zboru v Gerlachove. Dôvodom bolo správať Mišku z Trnavy na obidvoch miestach – s témou: Nikdy sa nevzdávaj! Tu sú tri ohlasy, posledný je Miškin.

Fusion bol ako vždy peckový! A to o to viac, že sme mali vzácnu návštevu – Mišku, veľmi milú a skvelú osobku, ktorá nám povedala svoj životný príbeh. Je nevidiaca a nemala to vždy ľahké, ale nevzdala sa a dokázala veľa... „Nezabudni: Si niekým a si súčasťou nádherného Príbehu,“ zdôraznila Miška mladým na záver.

Lydka Stašová

6. októbra 2018 sme v našom zbere v Gerlachove prežili krásne a povzbudzujúce stretnutie s jednou milou nevidiacou sestrou Michaelou Mihokovou z Trnavy. Miška, absolventka masmediálnej komunikácie a spisovateľka, nám porozprávala svoj príbeh, ktorý bol pre nás veľmi silný a povzbudzujúci. Sme radi a sme vďační Bohu, že sme sa s ňou mohli zoznámiť a že napriek svojmu hendikepu ju Boh mocne používa na povzbudenie viery mnohých vidiacich. Prekvapením pre nás bolo

i to, že už napísala niekoľko kníh, ako napr. *Poškrvená a Všetci sme cigáni*. Do ďalšieho života jej úprimne želáme veľa múdrosti a tvorivých myšlienok na písanie ďalších kníh a tiež, aby bola naďalej pre nás všetkých príkladom ženy, ktorá sa nikdy nevzdáva. „*Vrúcne ťa milujem, Hospodin, moja sila! Hospodin je moja skala, moja pevnosť a môj vysloboditeľ; môj Boh je moje bralo, k nemu sa utiekam; môj štít, roh mojej spásy a môj hrad.*“ (Ž 18,2-3)

Nech je toto Miškino vyznanie aj našim vyznaním – na slávu nášho nebeského Otca a Pána Ježiša Krista!

Luboslav Sirkovský

V októbri som dva dni cestovala. Jeden večer som bola v Dolnom Kubíne na stretnutí Fusionu a celý druhý deň v Gerlachove medzi ľuďmi, o ktorých píšem. Nebudem písať, že som bola medzi Rómami alebo medzi cigánmi, lebo v konečnom dôsledku všetci sme cigáni 😊. A u nich sa aj tak používa pojem „naši“, takže som bola medzi „našími“. Vypočula som si emotívne príbehy, dostala som motiváciu a odnášam si zážitok, ktorý sa asi nedá opísať, len zažiť. Mám fotky takmer s každým „naším“ 😊, s ktorým som sa stretla, ale tie si budeme musieť ešte povymieňať. Ďakujem, Gerlachov. ❤️

Mišel Mihoková

Kresťania a zbory v Severnej Kórei

Dnes vás chcem pozvať na miesto, kde by sa málokto z nás odvážil vycestovať – do Severnej Kórey. Kresťania sú v tejto krajine

ťažko prenasledovaní, mnohé rodiny pre vieru rozdelené; muži, ženy i deti – všetci sú týraní v pracovných táboroch, dokonca často aj usmrtení pre Krista. Naši bratia a sestry potrebujú Božiu moc a ochranu, a teda aj naše modlitby!

Podľa svedectva brata, ktorý v jednom takomto zbore vyrastal, severokórejský zbor predstavuje rodinu, ktorá má jedno alebo viac detí. Rodinný dom je zriedka, ak vôbec je, ideálnym miestom na verejné zhromaždenia. Zvyčajne má len jednu spálňu a malú obývaciu izbu. A aj keby sa do nej skupina ľudí mohla dostať, musí byť ostrážitá a nerobiť hluk. Susedia by totiž ľahko zistili, že sa niečo deje, pretože domy v Severnej Kórei sú postavené blízko seba a steny sú často veľmi tenké. Výhodu majú tie veriace rodiny, ktoré žijú v blízkosti lesa. Môžu si totiž zakopať do zeme kópiu Biblie, ak ju majú.

Aké sú bohoslužby pre miestneho veriaceho? Spomína jeden z nich: „Je po polnoci. Dve najmladšie deti spia. Vykradnete sa do záhrady, vykopete Bibliu a prinesiete si ju späť dovnútra. Záclony sú zatiahnuté a vy veľmi, veľmi ticho čítate svojej žene a 16-ročnému synovi. Iba nedávno ste mu rozprávali o evanjeliu. Teraz je už dostatočne starý a múdry, aby vás náhodou nevyzradil. Samozrejme, najskôr evanjeliu nerozumel, ale učíte ho. Už roky ste sa modlili, aby bol jedného dňa pripravený.“

„Čítate Bibliu v tme, modlite sa, slová sú ledva počuteľné. Spievate šepom? Iba keď máte odvážnu náladu.“

Verte tomu alebo nie, severokórejskí kresťania nájdu spôsoby uctievania aj v notoricky

známych väzenských táboroch. Tam môže byť veriaci človek držaný s ďalšími 40 väzňami v obmedzenom, nepohodlnom priestore. Obvykle sú tam drevené podlahy s mnohými prasklinami, ktoré v zime zaplnia miestnosť ľadovým vzduchom a v lete zase horúcim. Rovnako sa tade dostávajú dnu vši a chrobáky. Predsa sa často nájde „jeden odvážny kresťan, ktorý hovorí o evanjeliu ostatným a modlí sa, vediac, že za to bude potrestaný“.

V jednom z najtemnejších miest na svete sa dnes už bývalá severokórejská trestankyňa Hea-Woo rozhodla urobiť niečo radikálne a nebezpečné, hodné Kristovho nasledovníka. Vo väzení jej Boh dal na srdce, aby povedala svojim spoluväzňom o Ježišovi. A tak tam, uprostred severokórejského pracovného tábora, začala vznikať tajná cirkev. Hea-Woo spomína, ako ju Boh použil:

„Biblické verše, ktoré sa mi vynorili z pamäti, dali ostatným nádej. Videli tiež, že Duch vo mne pracuje. Vychádzala som s ostatnými väzňami, pretože som im pomáhala. Niekedy som sa delila o svoju ryžu s chorými. Príležitostne som im prala šaty.“

„Boh ma použil, aby som priviedla päť ľudí k viere. Snažila som sa im odovzdať to málo, čo som o Ježišovi vedela. V tábore som nemala prístup k Biblii. Ale v nedeľu a na Vianoce sme sa spolu stretli mimo dohľadu stráží. Zvyčajne to bolo na toalete. Tam sme mali krátku bohoslužbu. Učila som ich biblické verše a piesne, ktoré som vedela. Spievali sme takmer nepočuteľne, aby nás nikto neodhalil.“

Mnohým prenasledovaným kresťanom pomáha pri šírení evanjelia učenie sa biblických veršov naspamäť. Tak ich nemôžu zastaviť ani domovými či inými prehliadkami. Bibliu majú stále so sebou. Nech je ich svedectvo dnes pre nás výzvou! Učme sa Božie slovo naspamäť a budeme mať „meč Ducha, ktorým je Božie slovo“ (Ef 6,17), stále naporúdzi. Budeme tak pripravení šíriť evanjelium bez ohľadu na okolnosti.

Modlitba

Otče, prihovárime sa za bratov a sestry v Severnej Kórei. Ďakujeme za ich odvahu nasledovať Ťa tvárou v tvár prenasledovaniu. Prosíme, aby si ich ochraňoval v snahe uctievať Ťa bez ohľadu na okolnosti a prežívať Tvoju prítomnosť a uistenie, že nie sú sami. Daj im odvahu čítať a zvestovať Písmo a zároveň aj schopnosť rozlišovať, kedy majú byť ticho.

Modlíme sa za ich tajné zhromaždenia a prosíme, Otče, buď s nimi; aby našli radosť a útechu v Tvojom slove. Daj im nadprirodzenú schopnosť zapamätať si Tvoje slovo a rozdávať Ho.

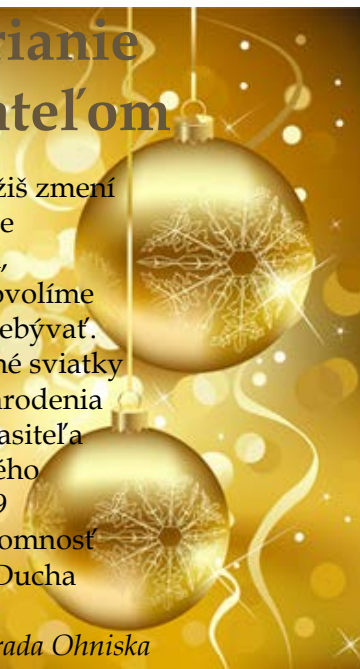
A nakoniec, Pane, prosíme o slobodu našej prenasledovanej rodiny v Severnej Kórei: aby jedného dňa mohla slobodne čítať Tvoje slovo, zhromažďovať sa a uctievať Ťa bez strachu. Amen.

Podľa materiálov organizácie Open Doors spracovala:

Gabriella Kopas

Prianie čitateľom

Jedine Ježiš zmení naše srdce na chrám, ak Mu dovolíme v ňom prebývať. Požehnané sviatky oslavy narodenia nášho Spasiteľa a do nového roku 2019 stálu prítomnosť Božieho Ducha praje redakčná rada Ohniska

Zomrel kazateľ David Bridge

Dostali sme správu, že dňa 28. septembra 2018 zomrel kazateľ britskej metodistickej cirkvi David Bridge. Hospodín mu dal zomrieť pokojne, v spánku.

S Davidom sme sa zoznámili vďaka jeho cestám po východnej Európe v deväťdesiatych rokoch minulého storočia po páde železnej opony. Počas jednej z ciest navštívil Bratislavu a kázal v našom zbore. Neskôr som bol pozvaný slúžiť do jeho veľkého metodistického zboru v meste Epsom. Začali sa priateľské rozhovory a návštevy. Mal k nám metodistom na Slovensku vrelý vzťah. Dopomohol aj bratovi Zacharovi k štúdiu teológie na známej britskej Cliff College. Neskôr slúžil v metodistickom zbore v Emsworth. Na dôchodku pokračoval v práci pre časopis Methodist Recorder, kde zverejšňovali jeho recenzie hodnotných filmov. Keď sa začala ozývať choroba, rozhodol sa presťahovať sa do Berkhamstedu.

Kazateľ David Bridge sa okrem iného zaujímal o otázky vzťahu viery a vedy. Daroval mi

vzácnu knihu, ktorej bol editorom, God of Science God of Faith. Tvoria ju príspevky skupiny trinástich odborníkov, kazateľov a univerzitných profesorov. Táto výborná študijná pomôcka podáva výsledky vtedajšieho úsilia vedcov (rok 1988); chcú ňou napomôcť veriacich, aby jasnejšie rozmýšľali o svojej viere. Veľa z nášho kresťanského slovníka sa zdá ľuďom ovplyvneným vedou ako absurdné. – Ako môže byť Boh jedna osoba, ale zároveň v troch? Ako môže byť Ježiš dokonalý človek a súčasne absolútny Boh? Ako môžu milióny ľudí, ktorí sa naraz modlia v rôznych kútoch sveta, simultánne komunikovať s Bohom? A ak môžu, prečo nedostávajú všetci rovnakú odpoveď? Tieto a mnohé ďalšie témy kniha čestne otvára. Stala sa mi cenným podnetom na rozmýšľanie. Vďačím knihe, a teda aj Davidovi, za to, že som si utriedil, čo kam vo vzťahu vedy a viery patrí a kde sa pri hľadaní odpovedí na tieto otázky sám nachádzam.

Pavel Procházka

Volám sa Samir Kopas, mám 42 rokov, som muž jednej ženy a otec dvoch detí.

Odkiaľ pochádzate, z akej rodiny?

Pochádzam zo slovenskej dediny v Chorvátsku z katolíckej rodiny. Rodičov už nemám, moja nevlastná sestra žije v Osijeku.

Ako vás ovplyvnili vaši rodičia?

Vychovávali ma starí rodičia a dali mi povedomie, že Boh existuje. Boli zástupcami „starej školy“ – konzervatívni, prísni a zároveň láskaví. Napriek tomu, že som žil bez mamy, môžem povedať, že vďaka nim a celej širšej rodine som mal šťastné detstvo.

Čím ste chceli byť, keď ste boli malý?
Pilotom.

Vyvedli ste niečo v škole alebo s kamarátmi?

To nie je pre verejnosť a nezmestilo by sa to do stanoveného rozsahu ☺. Ako deti sme mali veľkú fantáziu, a keďže to bolo v dobe bez výdobytkov modernej techniky, mali sme dostatok času a priestoru realizovať sa. ☺

Kde pracujete?

Som geodetom a staviam diaľnice.

Čo je pre manžela kazateľky pekné a čo ťažké?

Pekné je to, že moja žena je pre mňa požehnaním – doslovne a úplne. Ťažké je niekedy to, že okrem svojej profesie v podstate „pracujem“ (slúžim) aj v cirkvi a nesiem bremeno spolu so svojou ženou.

Čo sa vám páči v ECM?/Čo by ste rád zmenili?

© Páči sa mi, že hlavný dôraz je na Božom slove a na premene života. Uvítal by som, keby sme sa viac spoliehali na Ducha Svätého a na Jeho prejavy.

Ako ste sa obrátili ku Kristovi?

Obrátil som sa na základe svedectva vtedy ne-

priateľa – teraz už brata v Kristovi. Na chalanskom víkende Študentského hlasu pre Krista sa ma Boh dotkol a uvedomil som si potrebu urovnať svoj vzťah s Ním. Vyznal som svoje hriechy a prijal Božie odpustenie.

Niečo výnimočné, čo ste prežili s Bohom?

Sme tu, aby sme sa podieľali na šírení Kráľovstva a zlý na nás útočí. Kristus nás vystrojil, aby sme s Ním marili diablove skutky (1Jn 3,8). Výnimočné bolo, keď mi Pán ukázal, že naozaj nie som sám v duchovnom boji.

Máte obľúbenú knihu, ktorá vás vie povzbudiť v službe?
Bibliu.

Ktorá je vaša obľúbená biblická postava?

Dávid. Napriek svojej nedokonalosti vždy vo svojom srdci vedel, odkiaľ prichádza odpustenie, požehnanie, múdrosť, život a moc.

Ako trávite voľný čas?

Voľný čas je „komodita“, ktorej mám nedostatok, ale väčšinou som s rodinou alebo sa venujem svojim koníčkam.

Ktorý predmet v domácnosti máte najradšej a prečo?

3 – lyžicu, vidličku a nôž. Veľmi rád varím a jem.

Ktoré najzaujímavejšie miesto ste navštívili?

Niekoľko rokov sme žili na Novom Zélande; celá krajina je zaujímavá, ale jedno miesto mi utkveto v pamäti: Raglan. Väčšie a silnejšie vlnobitie som v živote nevidel. Nedalo sa okúpať, ale divokosť Tasmánskeho mora sa ma dotkla. Je tam tretia najlepšia pláž na svete pre extrémnych surfovateľov.

Kam by ste chceli cestovať?

Rád by som navštívil Kanadu.

Oblíbené jedlo?

Haha! ☺ Všetko, čo nezje mňa.

Čo vás vie najviac nahnevať?

Ľudská hlúposť, ktorá nemá hraníc, a obmedzenosť, ktorá kladie hranice druhým.

Z čoho máte radosť? Čo vás v poslednom čase potešilo?

Radosť mi robí moja rodina a priatelia, a ešte ľudia, ktorí majú radi druhých ľudí. Som hrdý na svoju dcéru a na to, ako dospieva.

Čo by ste rád odkázali našim čitateľom?

Knihu mojej ženy *Nový človek – Tvoja identita v Kristovi* môžete kúpiť vo väčších kníhkupectvách ☺. A ešte aj to, že Boh nám dal v Ježišovi všetko duchovné požehnanie (Ef 1,3) a sľúbil, že nás nikdy neopustí (Mt 28,20)!

Štedré srdcia

Už po tretíkrát sme sa ako cirkevný zbor v Bratislave na Panenskej ulici zapojili do projektu s názvom „*Koľko lásky sa zmestí do krabice od topánok*“, ktorý pravidelne organizuje Evanjelická cirkev a. v. v Podľužanoch. Je to projekt zameraný na pomoc deťom zo Srbska, ktoré vyrastajú v náhradných, ohrozených a sociálne slabých rodinách, a pre deti s mentálnym postihnutím. Jeho cieľom bolo prispieť k tomu, aby tieto deti mohli počas sviatkov prežiť radosť prostredníctvom vianočných balíčkov, v ktorých si každé dieťa mohlo nájsť školské či hygienické potreby, sladkosti alebo oblečenie. Tento rok vianočné balíčky poputovali do týchto obcí: Crepaja, Idvor, Kovačica, Samoš, Debeljača, Padina a Uzdin.

Tešíme sa, že nám Pán Boh dáva citlivé a vnímavé srdcia a že príklad Ježiša Krista nás vedie k tomu, aby sme nemysleli iba

na seba, ale dokázali sa podeliť o to, čo máme, s tými, čo nemajú. Aj naďalej chceme byť s pomocou Svätého Ducha tými, ktorí svojou štedrosťou prispievajú k tomu, aby sa niekto na svete mohol mať tiež dobre a mohol prežiť krásne a pokojné sviatky.

Ďakujeme všetkým sestrám a bratom z Panenskej, ktorí sa do tohto projektu zapojili. Kiež ich Otec nebeský požehná a odmení svojou nekonečnou láskou!

Ivan Lukáč

Hudba – vzťahy – priateľstvo

Vpiatok 7. 9. 2018 sa v Dolnom Kubíne konala veľká akcia s názvom Fusion. Už vo štvrtok večer prišla do Kubína skupina mladých ľudí z Bratislavy, aby v piatok doobeda účinkovala v Dome kultúry na dvoch koncertoch pre stredné školy. Po koncertoch sa študentom rozdávali pozvánky na večerný Fusion. Miestnosť, kde sa naša cirkev stretáva, bola pre pozvaných dobre označená; plagáty na dverách, šípky na schodoch. Okrem toho vonku pred vchodom čakali nových mladých traja ľudia z Fusionu. A čo je to vlastne Fusion, opýtala som sa miestnych organizátorov.

Najskôr odpovedala sestra Zuzka Hippová.

Ako hodnotíš prvý koncert?

Prvý koncert hodnotím pozitívne. Možnože bolo očakávanie vyššieho počtu nových. Patrik to prerátal, že prišli 3 % z oslovených. Vďaka Bohu aj za tých 16 mladých ľudí, ktorí večer prišli. A na budúce možno prídu ďalší. Prvýkrát to nemuselo každému vyhovovať.

Čo je vlastne Fusion?

Fusion je zoskupenie mladých ľudí, ktorí spievajú. Je to hudobný projekt pre mladých od

13 do 19 rokov, ktorí nemusia vedieť spievať a hrať. Je to služba mladým ľuďom založená na vzťahoch cez hudbu. Nehovorí sa im evanjelium priamou formou, že im kážeme, ale prinášame mladým ľuďom evanjelium cez hudbu a vzťahy, svedčíme im osobným životom.

Takže je to trochu iná forma zvestovania evanjelia, než na akú sme zvyknutí.

Áno, toto je taká nenásilná forma. Je to veľmi dobre spracovaný projekt. Na stretnutiach sú aj zamyslenia, počas ktorých sa mladí majú zamýšľať nad rôznymi vecami, napríklad nad hodnotou lásky – a tam sa už hovorí o Pánovi Ježišovi. Je veľmi dobré, že je to služba založená na vzťahoch, pretože mnohým mladým ľuďom chýbajú priateľstvá. To si myslím, že je tiež veľmi dôležité.

Kedy si sa ty prvýkrát dozvedela o Fusione?

Prvýkrát to bolo v Senci, keď tam bol manžel Patrik kazateľom. Robili sme projekt Exit tour a pokračovať v ňom sa dalo formou Fusionu. Tiež sa našla jedna osoba, ktorá do toho prežila povolanie. Podmienkou Fusionu totiž je, že to nesmie byť kazateľ. Ten pomáhať môže, ako sme aj my rok pomáhali v Senci, ale tá osoba, nositeľ projektu, musí byť niekto zo zboru.

A ako ste sa k tomu dostali v Kubíne?

Keď sme sa za to v Kubíne modlili, Stašovci sa po čase rozmýšľania rozhodli, že do tohto projektu pôjdu, že to vnímajú ako Božie povolanie.

Otázky pre Tomáša a Lydku Stašovcov. Odpovedá Tomáš Staš:

Kedy ste sa rozhodli pre službu Fusion?

Na konferencii laikov ECM v Estónsku nám o tom povedala Zuzka. Potom sme išli na tréning, kde sme sa stretli s rôznymi ľuďmi, z ktorých niektorí prišli aj teraz na prvý koncert, aby nám pomohli. Stretli sme aj rôzne Fusion tímy z Levíc, z Bratislavy, z Bystrice. Boli sme aj na dvoch školeniach, po ktorých sme sa rozhodli, že do toho môžeme ísť, samozrejme, s pomocou ostatných z nášho zboru.

Čo ťa ešte povzbudilo, aby ste so službou Fusion začali?

Na tréningoch Fusionu som sa zoznámil s príma ľuďmi z TC Kompas; s Drahom Polohom z Bystrice, alebo Davidom Kostlánom, ktorý to s manželkou vedú v BA. Veľmi sa mi to zapáčilo, takáto forma práce s mladými, aj preto, že som hudobník. Nič takéto v našom meste nie je.

Čo hovoríte na dnešnú odozvu?

Takýto počet som si aj predstavoval, že by moh-

lo prísť okolo 20 mladých, a prišlo ich 16. Zo začiatku to bude určite také rôzne, že tie deti sa tu budú striedať... V decembri sa plánuje Exit tour po školách; to sú prednášky o aktuálnych problémoch mladých ľudí, takže aj po tejto akcii očakávame nových ľudí.

Lydka, chceš ty niečo dodať?

Budeme sa za to modliť a Pán Boh sa postará, ktoré deti tu majú byť a ktoré nie. Jedno je isté: že aj keby tu mal chodiť len jeden nový mladý človek, tak do toho pôjdeme.

Vám a vašim spolupracovníkom prajeme veľa vytrvalosti a radosti v tejto službe.

Za rozhovor ďakuje Milena Belková.

Dodatok: Od septembra prebiehajú stretnutia Fusionu každý piatok. Mladí ľudia sa stretávajú v počte 15 – 20 a trávajú spolu čas na nácvikoch piesní a hudobných workshopoch, kde sa učia hrať na nástrojoch; ale aj rozhovormi, zábavou a časom pri spoločných zamysleniach, alebo tým, že si vypočujú niečí príbeh... Vianočný koncert Fusionu pre rodičov sa koná 15. 12. 2018.

Milé deti,

dostali ste už dar, ktorý bol pre vás vzácny? Takéto dary nás potešia a vieme o nich rozprávať druhým. Vianoce sú o najkrajšom DARE pre celé ľudstvo. Rozprávajte o ňom. Buďte rýchli v lúštení a dozviete sa odpoveď.

Prajem vám láskou a pokojom požehnané vianočné sviatky 2018.

Záložku si vyfarbi a na riadky napíš správne znenie z trojsmerovky, potom si ju môžeš vystrihnúť a používať pri čítaní Biblie.

V trojsmerovke vyčiarkni tieto slová:

ANJEL, DARY, DECEMBER, DIEŤATKO, JASLE, JOZEF, LÁSKA, MÁRIA, NEBO, OSLÍK.

Písmenká, ktoré ti zostanú, zakružkuj a doplň do záložky na 1. riadok.

D	D	D	A	R	Y
I	E	N	A	R	M
E	C	O	D	I	Á
Ť	E	L	S	A	R
A	M	K	A	R	I
T	B	I	N	S	A
K	E	T	J	U	S
O	R	P	E	Á	N
J	A	S	L	E	N
O	S	L	Í	K	E
F	E	Z	O	J	B
L	Á	S	K	A	O

Slabiky pospájaj do slov a potom z nich vyčiarkni:

ČAS, HERODES, HVIEZDA, KRÁSA, POKOJ, RADOSŤ, RODINA.

Písmenká, ktoré ti zostanú, doplň do záložky na 2. riadok.

ZDA – ČAS – V – DI – MES – KRÁ – TE – SA – RA – BE – DOSŤ – TLE – KOJ –
HE – ME – DES – PO – HE – RO – RO – NA – HVIE.

pripr. Henrieta Kociová

Autor: RINGO	oker (čes.)	1	časť dela	nápadne	Pomôcky: apatit Nero koa, pora	South Africa Airlines	Agencia Nacional	chytalo	2	švajčiarska rieka
skrivilo					moderný spoločens- ký tanec					
pokľak- nutie					čiernomor- ský prístav solmizačná slabika					
rafáčom oberala čučoriedky							vystavuj účín. pary juhoamer. vták			
Pomôcky: Poro Anaa rara	otcova sestra čin, úkon					plemeno mesto na Filipínach				
auto (rus.)					staroindic. nárečie hmla, opar (zastar.)					francúzsky atol v Polynézii
múčka z kurkumy					hodnotiaca komisia rímsky krutovládca					
Telový- chovná jednota			líščí brloh povrch piva				kód angličtiny otvor (anatom.)			
Pomôcky: Anapa Aara klar, hiát	španielsky cyklista	potreba na písanie klesol na zem					ľafa, aha narietal (bás.)			
spevohra						symbol Slovanov opadané ovocie				
hrubý povraz					pytliak za-kladajúci oká papagáj					predmety na predaj
Adela (dom.)					fosforečnan vápenatý starorímsky peniaz					
hovorový súhlas			Aralské jazero				chránená oblasť spieval (bás.)			
otravné látky			ovocná záhrada				okrasný vták mestská knížnica			
Hľa, Hospodin oznamuje až po končiny zeme. Povedzte dcére Siona: (Tajnička)!						poľná hranica				
						čistý, jasný (nem.)				

Vďačnosť za starších ľudí

V niektorých našich zboroch sme v októbri – mesiaci úcty k starším – poďakovali našim bratom a sestrám za ich vernosť, vytrvalosť a za to, že sú príkladom viery pre mnohých mladších ľudí. V zbore Bratislava-Staré Mesto, odkiaľ je aj fotografia, boli ľudia pozvaní krásnou pozvánkou na zvláštnu nedeľnú bohoslužbu. Sme vďační za všetkých starších bratov a sestry v našich zboroch.

Blahoželáme

Okrúhle narodeniny mali v novembri dva ľudia a december je oslavou narodenia nášho Pána.

V novembri si 65. narodeniny pripomenul náš brat **Jozef (Jando) Horváth** zo Slavkoviec. Drahý náš

brat, zo srdca Vám želáme všetko dobré. Veľa Pánovej priazne; nech Vám Božie požehnanie prináša radosť, spokojnosť a naplnenie v službe nesenia a upevňovania evanjeliovej zvesti.

Všetko najlepšie chceme popriať i našej sestre **Irene Kurucovej** zo zboru Sereď, v novembri si pripomenula 70. narodeniny. Milá naša sestra, želáme Vám veľa Božieho požehnanie a pokoja. Nech Vás Pánova láska objíma a nádej v Neho nehasne.

prípr. Š. Sklenarová

Zmenený termín

Termín **Letného pobytu stanovákov** v Račkovej doline je 10. – 14. júl 2019.

CD príloha k Ohnisku

Milí čitatelia,

som rád, že Vám opäť po nejakom čase môžeme ponúknuť vianočnú prílohu k Ohnisku. Dúfam, že Vás poteší a spríjemní vianočný čas. Prajem Vám príjemné počúvanie a Božie požehnanie.

Luboš Tagaj

OBSAH CD:

1. Si slnko (Tomáš a Lydka Stašovci)
2. Vianočné slovo (Ivan Lukáč)
3. Dieťa je poslané (Tomáš a Lydka Stašovci)
4. Báseň Ligot a lesk (Mari Bučányová)
5. Slávny telefón (Emma Tagajová)
6. Chválospev (Andrej Dubrov)
7. Priority ECM z pastorálky: Pavel Procházka, Ana Pálik-Kunčák, Pavol Absolon, Svetlana Kômíves Francisti
8. Rozhovor a piesne (Mark Bruner)
9. Báseň Vianoce (Mari Bučányová)
10. Tichá noc (zvonkohra BA-Staré Mesto)

Nahraté v štúdiu ECM Trnava, réžia: Luboš Tagaj, mixáž: Ludovít Novomeský

Vydáva: Evanjelická cirkev metodistická
Panenská 10, 811 03 Bratislava
Tel./fax: 02/5441 4468
Email: ustredie@umc.sk
www.umc.sk – tu sa nachádza Ohnisko
v elektronickej podobe.

ISSN 1339-2956
Mesačník Ohnisko vychádza šesťkrát v roku.
Náklady na jedno číslo sú 0,90 eur + poštovné.
Prispieť môžete na č. ú.:
SK8211110000006611690036,
VS: 9172 alebo poštovou poukážkou.

Redakčná rada:
Milena BELKOVÁ
Lenka PROCHÁZKOVÁ
Luboš TAGAJ
Spolupracovníčka: Mariana KUŠIAKOVÁ